

Stefan Râmnicéanu

Εικαστική Πορεία

Το Φθινόπωρο του 1985 είχαμε την ευκαιρία να επισκεφθούμε την πρώτη ατομική έκθεση ενός νέου ζωγράφου, μόλις 30 ετών τότε, σε δύο συγχρόνως γκαλερί «ORIZONΤ» και «ATELIER 35». Ένας νέος ζωγράφος για τον οποίο ήδη μιλούσαν πολύ στους καλλιτεχνικούς κύκλους του Βουκουρεστίου.

Πρέπει να ομολογήσω – και ξέρω ότι δεν ήμουν ο μόνος, πως για μένα υπήρξε μια αποκάλυψη, κάτι σαν επιβεβαίωση του αύριο μέσα στο χώρο της Ρουμάνικης Τέχνης.

Ο Stefan Râmnicéanu, απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών του Βουκουρεστίου το 1979, ανήκει στην ομάδα εκείνων που παλεύουν για ένα πιστεύω.

Η επιβεβαίωση της εξαιρετικής θέσεως που κατέλαβε τόσο γρήγορα ανάμεσα στους καλλιτέχνες της γενιάς του, έγινε ένα άλλο Φθινόπωρο – αυτό του 1988 – όταν μία νέα έκθεση του Stefan Râmnicéanu επρόκειτο να μετατραπεί στο πιο σημαντικό πολιτιστικό γεγονός του Βουκουρεστίου, σε μία πόλη που είναι ωστόσο γεμάτη από αξιόλογες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις.

Για εκείνους που στις αρχές της καριέρας του ζωγράφου, εύρισκαν το προσωπικό του ύφος – σοβαρό και συγχρόνως διάφανο, με σκέψη συγροτημένη και βαθειά – οι πίνακες και τα αντικείμενα στην έκθεση του 1988, μέσα στον ερειπωμένο χώρο της Πριγκιπικής Αυλής (CURTEA VECHÉ) εσήμαιναν πλέον το συναισθηματικό και καλλιτεχνικό αποκορύφωμα μιάς μακρυνής αναζήτησης.

Επίσημοι και ιερατικοί στην ουσία τους, παλαιοί και μοντέρνοι, οι πίνακες του Stefan Râmnicéanu, «Αμφιέσεις», «Ασπίδες» και «Καμπάνες» ακολουθούν μια αυθεντική πορεία μύησης της οποίας οι ρίζες θρίζονται στην αισθητική και τις δοξασίες της Ανατολής, στις Μεσαιωνικές αναδρομές του Βυζαντίου και στην αποκάλυψη ενός νέου κόσμου γεννημένου μέσα από την μνήμη και την εμπειρία της τελευταίας φάσης του 20ου αιώνα.

Διακριτική και δυνατή, ορμητική και συγκρατημένη, η Τέχνη του Ρουμάνου ζωγράφου Stefan Râmnicéanu εκφράζει μ' ένα μοντέρνο ύφος το μήνυμα αυτής της παράδοσης και την επιβίωση μιάς ανθρωπότητας ταλαιπωρημένης, αλλά θριαμβευτικής.

Răzvan Theodorescu
Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης
και Βυζαντινού Πολιτισμού
στο Βουκουρέστι

Stefan Râmnicéanu Trajectoire artistique

En automne 1985 on pouvait visiter, à la galerie «Orizont» et «Atelier 35» de Bucarest, la première exposition personnelle d' un jeune peintre – à peine passé de ses 30 ans – dont on commençait beaucoup à entendre le nom dans les milieux artistiques de la capitale de Roumanie. Je dois confier d' avoir alors – et je sais que je n' étais pas le seul – senti une révélation – comme une certitude du lendemain dans l' art roumain.

Stefan Râmnicéanu, qui a terminé en 1979 l' Institut de Beaux Arts de Bucarest, fait partie de ce genre de combattant qui luttent pour un crédo.

L' épreuve de sa place d' exception acquise très rapidement dans sa génération, par Stefan Râmnicéanu, s' est faite un autre Automne, celui de 1988, lorsqu' une autre exposition du peintre allait devenir un événement culturel remarquable dans une vie artistique bucarestoise qui n' est pas dépourvue de telles occasions fastes. Pour ceux qui au début de Stefan Râmnicéanu rencontrèrent aux galeries, l' expression personnelle – grave et en même temps

claire - d' une pensée cohérente et profonde, les toiles et les objets rangés en 1988 entre les murs ruinés, anciens de trois siècles de la cour princière de Bucarest, (Curtrea Veche) ont signifié l' achèvement émotionnel et artistique d' une longue trajectoire.

Solennels et hiératiques dans leur essence, anciens que modernes les «Vêtements», les «Boucliers» et «Les cloches» de Stefan Râmniceanu, sillonnent une véritable voie d' initiation dont les racines résident dans l' Esthétique et les croyances de l' orient, les récurrences moyennâgeuses de Byzance et la révélation d' un monde nouveau enraciné dans la mémoire et l' expérience de cette fin du XXe siècle.

Subtile et puissant, fougeux et censuré, l' art du peintre roumain Stefan Râmniceanu signifie, dans une clé moderne, le message d' une telle tradition, et la postérité d' une humanité souffrante, mais triomphante.

Râzvan Theodorescu
Professeur d' Histoire
de l' art et Civilisation
Byzantine à Bucarest

Χέρι I: ξύλο, μέταλλο, μέταλλο δουλεμένο «au repoussé» διαμ. 165 εκ.

Main I: bois, métal, métal travaillé au repoussé Ø 165 cm.